

[Formanden.]
ingen beføjelser, det har jeg til at nægte korte bemærkninger, hvad jeg ikke vil — ikke så gerne i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Albertsen: Jeg havde for så vidt set hen med en vis forventning til den besvarelse, jeg skulle få i dag, og dermed få et bevis for de ubegrundede påstande, som bladet Socialdemokraten tillader sig at anføre, hvor der står — jeg skal gentage mit citat fra i går:

„Det vil sige, at vi tvinges til at forringe vor socialpolitiske standard.“

Jeg ved ikke, om andre medlemmer af det høje ting fik indtryk af, at der i den nys holdte tale var så meget som ét bevis, så meget som ét eksempel, så meget som én henvisning til nogen som helst resultater fra nogle af de hidtidige EF-lande, hvormed man kan begrunde den helt urimelige påstand, som dette blad nu anfører.

Hr. Hjortnæs og jeg har været i Bruxelles, vi har gennemdrøftet alle disse ting, og jeg mener at kunne erindre ganske klart, at hr. Hjortnæs' konklusion var, at socialpolitiske begrundelser i spørgsmålet om medlemskab kunne han ikke anføre. De spørgsmål, han stillede, blev besvaret, den konklusion, vi kunne drage i fællesskab, gik helt klart på — og det gjorde også de udtalelser, man fremsatte til pressen — at det ikke var på det socialpolitiske felt, der kunne anføres argumentation imod medlemskabet, en konklusion, som vi alle kunne glæde os over på baggrund af de saglige drøftelser, vi har haft.

Det er på denne baggrund og på baggrund af alle de andre muligheder med henblik på fremskaffelse af materiale og besvarelser af spørgsmål og forhandling derom, på baggrund af de indstillinger, vi har liggende, hvor der udtrykkeligt henvises til, at på disse områder er vi frit stillet, kan realisere den socialpolitik, vi ønsker — det er på denne baggrund, vi må bedømme sagen. Det er de erfaringer, man har i de nuværende EF-lande, det er det, der er aftalt i den traktat, der er indgået, det er det, der står i Romtraktaten, det er al den viden og alt det materiale, der overhovedet foreligger om disse ting, og så får vi alligevel løse og ubegrundede påstande. Her i dag blev der givet

lejlighed til at uddybe det, men der blev ingen besvarelse givet. Hr. Hjortnæs.

Formanden: Taletiden er udløbet.

Albertsen: Vel. Så må jeg beklage og undskylde, at jeg ikke fulgte formandens henstilling med hensyn til tiden.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen: Min korte bemærkning er motiveret af, at hr. Hjortnæs kommer med en påstand, som selvfølgelig ikke kan modbevises — for når den ikke er bevist, kan den jo heller ikke modbevises — med henblik på, hvordan det går med arbejdskraften i fremtiden.

Må jeg fremlægge et dokument, som vi alle sammen har fået, nemlig denne bog fra der Bundesminister für Arbeit- und Sozialordnung. På side 39 citeres her erfaringer fra Tyskland med hensyn til, hvordan det ligger med fremmed arbejdskraft nu, så længe efter, at Tyskland er blevet medlem af EF, og Italien også.

Oplysningen er, at af 1,8 mill. gæstearbejdere var rundt regnet 370.000 fra Italien, 389.000 fra Jugoslavien, 328.000 fra Tyrkiet, 229.000 fra Grækenland, 166.000 fra Spanien og 40.000 fra Portugal, altså kun ganske få fra EF-lande; det er sandheden. Danmark er som Tyskland ganske rigtigt et land med høje lønninger, men Tyskland kender ikke noget til, at italienere strømmer til.

En supplerende oplysning, som jeg har fra det, EF har sendt ud fra kontoret dernede:

I 1961 søgte 200.000 italienere om tilfaldelse til arbejde i andre EF-lande, i 1969 var tallet faldet til 160.000. Hvorfor i alverden skulle de så kaste deres kærlighed på Danmark? Enhver italiener ved, at København er hovedstaden på Grønland.

Formanden: Hr. Hjortnæs har ordet for en kort bemærkning, og så håber jeg, vi kan fortsætte med talerrækken.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs: De argumenter, hr. Erhard Jakobsen fører frem, har jeg hørt før, de går ind i en hvilken som helst debat, vi